

fram for partiet

Jan 1975

Diskusjonsblad for Oslo

Vårplanen:

Hovedtrekkene i arbeidsplanen for våren 1975 er nå klare. De viktigste sakene blir:

3 møter som alle avdelinger skal gjennomføre:

1. 1.mai. (Holdes 16-25/1.)
2. Kommunevalget. (9-18/3)
3. Proletariseringa av partiet. (i løpet av mai).

Faglige avd. skal i tillegg ha et møte om AKPs faglige program (i løpet av februar).

Stedslagsmøter:

- Sommerleir (før 23/3)
- 17.mai. (2-10/5)

EKSTERNE AKTIVITETER

Følgende eksterne aksjoner er planlagt:

1 januar: Voldgift/lockoutdemonstrasjon.

27 januar: 2-årsdagen for Parisavtalen. Demonstrasjon. (se egen art.)

18 februar: AKP 2 år. Stort møte.

25 februar: Fiskerigrænsedemonstrasjon. Demonstrasjonen er et viktig ledd i kampen for utvidelse av fiskerigrænsen. Full mobilisering.

8 mars: Internasjonal kvinnetag. Demonstrasjon. Vi må i år skjerpe oss kraftig på mobiliseringa til denne dagen. Regn med full mobilisering.

16-23 mars: Indokina-uke. Forskjellige aksjoner.

1.mai!

17.mai: Demonstrasjon. Det heller tilfeldig grepet vi før har hatt på mobiliseringa må bedres drastisk i år.

innhold:

GOOT RØDT ÅR!

Vårplanen.....	2
Leder: STREIK.....	3
SVs rolle.....	4
Det tetner til.....	5
1.MAI, Vår politikk og takt.....	7
Faglig 1.maifront 75.....	9
Hvordan bygger vi.....	11
Faglig 1.maifront.....	12
Enhet med SV?.....	14
Sammenfatning av beretningsdiskusjonene 1974.....	22
Til kamp for ei riktig linje i Sosialistisk Skoleforum.....	23
Lektorlaget: Årsmøte.....	24
Fagforening og årsmøte.....	25
27 Januar: 2 år siden Parisavtalen.....	26
MOM(mi).....	28
Oppsummering av Rotasjonskampanjen.....	28
KK-kampanjen.....	28
Direktiv i annonser.....	28

leder:

streik!

DEN POLITISKE OG TAKTISKE SITUASJONEN I STREIKEN

På streikemøte 2/1 vedtok telefonsentralmontørene å fortsette streiken, selv om regjering og Storting vedtar tvungen lønnsnemnd. Så vidt vi har oversikt over er det første gang siden den store bygningsarbeiderstreiken i 1933 at en streik bryter igjennom og trosser en voldsdom.

Hvilke konsekvenser får vedtaket?

Vedtaket kommer på et taktisk sett meget gunstig tidspunkt, før regjeringa har fattet sin beslutning. De får altså på forhånd samme svar som arbeidsfolk har gitt arbeidsretten: "Døm oss, men vi gir pokker i dommen deres! Vi anerkjenner ikke klassesdomstolen deres." Dette betyr at det store flertallet av monterene har avslørt voldgiften og veit at den ikke vil være til deres fordel. Vedtaket markerer et viktig vendepunkt i kampen mot voldgift, på samme vis som streikebølgen i 1970, med Sauda, Sporveien og Norgas gjorde arbeidsretten til et mer eller mindre ubrukkelig redskap for kapitalen.

Vedtaket er også en stor trusel mot DNA-regjeringa, og avslører klassekarakteren ved den voldgiften DNA foreslår. Derfor vil det være helt maktpåliggende for dem å knekke streiken og vise at å utfordre selveste regjeringa og stortinget gjør en ikke ustraffet. Hvilke utkjør kan vi så vente fra DNA/LO-toppen?

Et tiltak de allerede er i gang med, med klubbformannen Eitrem på STK i spissen, er å dra rundt på arbeidsplasser og fortelle at de streikende har forkastet et tilbud på kr. 5,- i timen. Dette er blank løgn.

Monterene vil om kort tid komme med ei hvitbok som grundig tilbakeviser denne svarte propagandaen. (Se også deres svar i Arbeiderbladet 2/1).

DNA's løgn-propaganda legger opp til å forsøke å isolere monterene ved å stemple dem som uansvarlige bråkebøtter.

Dette forbereder så neste skritt: anti-kommunismen, kjøret på at "her står 'visse' grupper bak." Til dette står TV, radio og presse til deres

disposisjon. Vi kan begynne å vente nye "VG-avsløringer" (aoropos, tenk nøye over sikkerheten, et skriv som dette ville være en godbit for reaksjonen i VG).

Vi må også være forberedt på at de rykker ut med sin tillitsmannskader, slik de gjorde i Alcansaka. Vi kan vente oss uttallelser fra forbundstyrer, foreningstyrer, enkelttillitsmenn, t.o.m. vedtak i klubber og foreninger. Vårt svar på et slikt kjøer må være et intensivt kjøer mot DNA/LO-toppen som viser at det er de som står bak og hvilke hensikter de har.

Videre er støtteaksjoner av aller største viktighet. Slike aksjoner fra arbeiderklassen vil i stor grad bidra til å slå unnen ut under APs svarte program. Selve situasjonen er slik at klassens kampvilje kan vinne meget raskt hvis voldgift blir vedtatt. Dersom DNA også skulle begynne å true med arbeidsrett og bøter (de rasler litt med sablene i Arbeiderbladet 3/1) må vi være forberedt på å skjepping av kampen. Situasjonen vil kunne skifte fra dag til dag, og det blir av stor viktighet at alle nøye følger med i utviklinga og er forberedt på svært raske utspill og reaksjoner.

SVs ROLLE

SVs rolle i denne streiken har vært ynkelig. Etter mange dager har pressa deres begynt å fyller spalteplass på streiken. Man får inntrykk av at drivkrafta er frykten for at KK skal dominere for mye.

Men - tross alt - de har i alle fall støttet streiken. Reserven av deres innsats er lite å kryte av, noe er direkte farlig. Hovedstyret i SV ba i en uttalelse LO-ledelsen ordne opp i saka. Sist LO-ledelsen (Højdahl) gjorde det var i heismontørstreiken, og vi husker resultatet. Selv om SV-ledelsen ikke skjønner at LO-ledelsen tilhører klassefienden, burde den i alle fall

sett hvilken råtten linje LO har kjørt, med stilltiende godtagelse av VAFs provovaksjoner. Enten er de så tilbakeliggende, eller så ligger det bevisst politikk bak.

Ser en på SVs praksis blir bildet enda tydeligere. SVere deltar (med noen få unntak) ikke i noen støttekomite for streiken. Når de blir invitert må de "diskutere dette først", og det var det. SV-ledelsen kunne jo ha oppfordret sine faglige tillitsmenn til å gå inn for sympatiaksjoner, noe som ville ha styrket støttearbeidet mye. I stedet drar deres faglige sekretær rundt og forteller at AKP "kjøper opp" streiken ved å stille på kontoret til de streikende daglig med bøtter av penger. På Nyland benytter SVere som Ove Larsen klubbmøter der streiken skal diskuteres til å angripe AKP fordi vi deler ut egne løpesedler om streiken, samtidig som klubbstyret på Nyland lar inn-samlingslistene til streiken ligge og mugne på klubbkontoret.

Dette er den gamle borgertaktikken: bruke kommunisthets for å dekke over sabotasje av arbeidsfolks kamp.

Hva er årsaken til SVs holdning? Hovedsaken er at alt de gjør underlegges taktikken overfor DNA (se f.eks. Røde Fane, to siste nr.). Men en taktikk som går ut på samarbeid med mo-

monopolkapitalen DNA/LC-toppen vil og kan ikke føre til annet enn klassesvik.

Hva gjør SV hvis og når streiken blir ulovlig? Vi tror de vil støtte den i ord, men samtidig fortsette henstillingene til LO om å få slutt på uvæsenet. I fagbevegelsen vil SV ufortrø-

dent videreutvikle den anti-kommunistiske linja si. Vær også forberedt på at de kan gå inn for å stoppe innsamlinger, og blir de passe desperate henger også eksklusjonsparagefer o.l. løst. Argumentet de vil bruke er at vi forsøker å slå politisk mynt på streiken og dermed splitte den.

Det tetner til, kamerater - full innmarsj!

250 folk i kamp mot staten, monopolkapitalen og sosialdemokratiet - har de muligheter?

Ja, det har de. Telefonsentralmontrørenes streik har gang på gang vist hvem som er de virkelige heltene. Med alle odds mot seg har de løfta streiken og kampen opp på et stadig høyere nivå. Denne seige kampen er garantien for seieren. Den norske arbeiderklassen vil gi den støtte.

Men støtten kommer ikke av seg sjøl, den må kjempes fram. I spissen for denne kampen må partiet vårt gå. Trass i at vi og telefonsentralmontrørene er et beskjedent par - 250 folk og 0.5% - har vi greid å ramme kapitalen i hjerteterettene.

Arbeidet vårt har hatt framgang. Eksempel: 3.juledag blei det på stands i byen samla inn over 900 kr., og samme dag mot-

tok STK-folka over postgiro 41.000 kr, hvorav mesteparten var sendt inn av AKP. Det viser at vi har forstått alvoret i denne kampen.

Nå gjelder det å holde grepet, ja gripe enda fastere om støttearbeidet, for nå står STK-folka og du i brennpunktet for harde framstøt. Hvordan skal vi føre kampen? Skal vi krype baklengs for reaksjonen eller gå i spissen for støttearbeidet i boligområder, på arbeidsplasser og overalt hvor vi ferdes?

Vi skal gå i spissen. Og da skal vi systematisk planlegge det arbeidet som må gjøres.

Om ikke DU forteller naboer, venner, arbeidskamerater om streiken (alt: krava, hvor lenge, DNAs rolle, osv) er det ingen andre som gjør det. Derfor skal du skaffe deg STK-folkas hvitbok og skolere deg på

streiken. Du må gjøre deg sjøl og andre i stand til å møte den svarte propagandaen fra DNA. Hvitboka kan også henges opp på en sentral plass på jobben så mange kan lese den.

Propagandaen er grunnlaget for resten av arbeidet. Men legg ikke opp en langsiktig etappeplan med 14 dager propaganda, så innsamling, så sympatistreik, osv. Kombiner! Spill piano med ti fingre!

DIREKTIV

Det er direktiv at alle medlemmer samler inn penger til streiken, og de skal trekke med seg flest mulig sympatisører og folk som støtter streiken. Det vil - når streiken blir ulovlig - kreves at vi garanterer minimum 50.000 kr. i uka. Er det mulig? Hvilken målsetting betyr det for DEG? Hvor mye kan du greie på lista pr. uke? 100 kroner, mer? Uten penger knekker streiken - og NAF og DNA har seiret.

UTVIDELSE AV STREIKEN

Skal STK-folka og kamplinja seire trngs det mer enn penger. Det trengs utvidelse av streiken. Sympatisttreik. Politisk demonstrasjonsstreik.

Hvilken taktikk har dere i fagforeninga, klubben, gruppa deres? Det er vel ikke slik at du hadde tenkt at denne parola bare gjaldt de andre - radikale - foreningene? Den gjelder alle!

KONFERANSE FOR STREIKESTØTTEKOMITEENE

Det er planer om å gjennomføre en konferanse for streikestøttekomiteene i Oslo pluss enkeltpersoner. Her vil linjer for streikestøttearbeidet, politiske perspektiver, mm. bli trukket opp. Denne konferansen må det trekkes aktiviteter til, fra arbeidsplasser og boligstrøk. Den blir utgangspunktet for vårt videre arbeid.

Men mye skal gjøres før denne konferansen.

LØPESEDDER

Det kommer en løpeseddel fra fra partiet om voldgiften. Den skal spres på alle plasser der partiet har folk. Hent den på partikontoret nå!

DEMONSTRASJON

Det legges opp til demonstrasjon i samband med at Stortinget behandler voldgiften. Til den er det FULL MOBILISERING OG FRAMMØTEPLIKT. En slagkraftig demonstrasjon er springbrettet for sympatisttreiker.

Altså! Slik står oppgavene nå. Situasjonen krever kamp og handling. Det tetnar til. Fram til seier!

1. MAI

VÅR POLITIKK OG TAKTIKK

HVA ER SPESIELT MED 1.MAI?

I snart 90 år har 1.mai vært arbeiderklassens internasjonale kamp- og solidaritetsdag. Denne dagen demonstrerer arbeidsfolk over hele verden for sine krav. Hvis noen dag i året viser perspektivene framover i arbeiderklassens kamp, er det nettopp 1.mai. Demonstrasjonenes omfang og karakter er en grådmåler på arbeiderklassens og det arbeidende folkets aktuelle kampkraft. Samtidig utgjør selve mobiliseringen til 1.maidemonstrasjonene en mektig politisk massebevegelse i seg selv (i alle fall når det er kamptog det mobiliseres til, og ikke reformistiske prosessjoner.)

Mens man i klassekampens ebbetid først i 60-åra snakka og skreiv om at 1.maitradisjonen i Norge snart var en saga blott, har marxist-leninistene seinere vært ei viktig drivkraft i gjøre slike borgerlige forhåpninger til skamme, slik at 1.mai igjen er blitt kampdagen framfor alle andre. Det gjelder både utviklinga av en politikk som kunne mobilisere breie masser på gatene og de organisatoriske tiltak som kreves for å utvikle en massebevegelse.

Til politikken:

I stedet for DNA/LOs classesamarbeids(opp)tog har vi utvikla ei klassekamplinje for 1.mai. I stedet for det snevre og syndikalistiske "1.mai = fagbevegelsens dag" har vi

utvikla dagen til kampdag for fagbevegelsen og alle progressive grupper og lag i folket i en felles front mot reaksjonen, monopolkapitalen, imperialismen og deres allierte og medløpere. I stedet for toppbestemte samarbeidsparoler har vi vært med på å skape en demokratisk bevegelse som utformer og formulerer massenes mest brennende krav og forener så mange som kan forenes om dem.

At denne politikken også er i stand til å avsløre de falske linjene som opportunister og revisjonister forsøker å lure massene med, så vi ikke minst tydelig 1.mai 74, da SV-ledelsens marsj bort fra kamplinja også ble deres marsj bort fra de klassebevisste massene.

Til det organisatoriske:

Vi har klart å organisere massene omkring den politiske linja vi har stått for. Dette betyr for det første at vi har gått i spissen for de nødvendige lokale grunnplanskomiteene som gjennom demokratiske diskusjoner utvikler massenes initiativ. Derneft at vi har organisert den politiske kampen om de riktige linjene og gått i spissen for selve kampen. Til sist at vi har tatt konsekvensen av at enhver bevegelse utvikler seg over tid og at 1.maimobilisering derfor er et langt og tidkrevende arbeid, og ik-

noe som improviseres over natta.
Her som ellers er nøkkelen for
angang: 1) å ha ei riktig linje,
2) å organisere massens omkring
a. Begge sidene må være med, for
n ene er ingenting uten den andre.

Det vi skal starte nå er altså
massebevegelse fram mot 1.mai.
rakteristisk for tida framover er
folk er åpne for politikk, de er
teressert i å orientere seg. De
tense og målretta diskusjonene om-
ing 1.maifrontens politiske grunn-
g utvikler politiske linjer og
yner folks politiske nivå. Gren-
linjene i massene flyttes, det
oppbruddstid. Et eksempel: kam-
ne i fjor om Tsjekkoslovakiaapar-
n og AP-regjeringa avslørte SVs
visjonisme og tegnet skillelinje-
klarere for folk, noe som har
rkninger langt ut over 1.mai.
Enkelte kamerater som ikke har
nsett 1.mais betydning fullt ut
rker på dagen omtrent slik: "Nok
demonstrasjon, litt mer omfatt-
de enn de vanlige." Andre synes
nene at "1.mai stiller de progres-
ve massene i toget uansett, det
tradisjon."

Begge disse synsmåtene er feil.
n første ser bort fra det særeg-
ved 1.mai som gjør dagen til en
string av bredden av hele den
gressive frontens slagkraft. Det
tre synspunktet ser for det før-
statisk på spørsmålet om hvem
er progressiv "masse" eller ik-
og er dessuten metafysisk i sin
tro til massenes spontanitet.
Felles for begge holdningene er
de undervurderer det politiske
organisatoriske arbeidet som kre-
i for å starte og utvikle en masse-

bevegelse. Resultatet er at man be-
gynner 1.maiarbeidet for seint.
Dessuten at en ikke anstrenger seg
overmåte for å danne en reell front.
I stedet rasker en sammen medlemmer
og de "gjengse" nære sympatisørene -
og er fornøyd med det. Et greslt eks-
empel: i fjor var det en avdeling
som først gikk mot å opprette lokal
1.maikomite. Begrunnelsen var: "Vi
veit hvem som er progressive på vå-
re arbeidsplasser, og vi trenger
ingen komite for å få med dem i to-
get." Etter hvert oppretta også de
komite, men, med den grunninnstill-
inga folka hadde og med den korte
tida som da sto igjen ble det selv-
sagt ikke noe politisk gjennombrudd
på den sektoren i fjor.

På den andre sida var det flere
avdelinger som viste stor politisk
innsatsvilje og som utfoldet dris-
tige og fantasifulle initiativ i
mobiliseringa - og fikk store resul-
tater. De trakk strøksforeninger
og andre masseorganisasjoner til
fronten, de arrangerte åpne disku-
sjonsmøter og/eller fester med bra
kultur. De jobba hardt, men de had-
de også lønn for strevet. Massene
fikk tillit til fronten og slutta
opp om politikken.

Oppsummeringsvis:

- ① 1.maifronten må være en omfatt-
ende progressiv front. Den skal kun-
ne favne hele den progressive beveg-
elsen og mobilisere den på egne krav.
- ② Fronten må følgelig være reell og
bestå av langt mer enn kommunistiske
tordenskjoldsoldater.
- ③ Fronten må være en politisk mas-
sebevegelse. Den blir til gjennom
kamp, og den er i kontinuerlig ut-
vikling fram til 1.mai (og lenger).
- ④ Fronten må preges av enhet og

mangfold. Enhet, ved at ingen av dens deler går mot frontens hovedgrunnlag. Mangfold, ved at alle på demokratisk vis utvikler sine særkrav og paroler.

Faglig 1.maifront 1975

Hovedlinja for fronten er den samme som i 1974, og prinsippene for tilslutning o.l. er de samme. Vi viser til forslaget til politisk program for Faglig 1.maifront (FFF) som dere må studere nøye (spes. pkt. 1-8).

Toget blir et klassekamptog - klassekamp mot reaksjonen, monopolkapitalen, imperialismen og alle deres medløpere og agenter. I denne artikkelen skal vi imidlertid konsentrere oss om to viktige punkter som angår togets politiske taktikk.

1. Kamp mot AP-regjeringa.

Det er av aller største viktighet at AP-regjeringa blir avslørt som monopolenes regjering for stadig flere. Dette har enorm betydning, for utviklinga av fagbevegelsen og hvilken vei SV og SVs medlemmer vil gå. Illusjonene om at AP- og LO-ledelsen i dag er en del av arbeiderbevegelsen er nå det kanskje største hinderet for en rask utvikling av den norske arbeiderklassen. I denne situasjonen er SVs vakling og haleheng til AP-regjeringa en hemske for folks løsrivelse og for at sosialdemokratiets klassesvik avsløres.

Vi mener derfor at vi i 1.maiarbeidet må legge stor vekt på å komme et langt skritt videre i å rive folk vekk fra sosialdemokratiet. Vi må bygge videre på den kampene store grupper oppgaven å bygge opp en brei opinio-

av folket har vært ute i de siste året, og hvor fienden klart har vært sosialdemokratiet og AP-regjeringa. Det gjelder streikebevegelsen (fersk eksempel: voldgiften), boligpolitikken i Oslo, skoleelevenes og studentenes kamp mot statens utdanningspolitikk osv.

I vår propaganda og agitasjon må vi stille linjene klart opp mot hverandre - klassekamplinja mot samarbeidslinja, klassekamptog mot samarbeidstog.

2. Kampen mot de to supermaktene USA og Sovjet.

FFF stiller parolen: "Kamp mot imperialismen - kamp mot supermakten USA og Sovjet." Kampen mot USA-imperialismen betyr i denne sammenheng ikke noe taktisk problem. Det er det som spørsmålet om sosialimperialisme.

Den menglende forståelsen for at Sovjet har skifta karakter er et hinder for utviklinga av den kommunistiske bevegelsen i Norge. Sovjet representerer i dag en krigstrusel, og Sovjets imperialismen truer stadig flere land og folk. Vårt land står nå i et konkret konfliktforhold til sosialimperialismen (fisk, olje, Svalbardhavrett, mm.). Vi står derfor foran

front mot Sovjets imperialisme.

I samband med den foreslåtte parol er det reist minst tre viktige motsetninger som vi vil drøfte.

1. Hvorfor stempler vi ikke Sovjet som imperialistisk, rett ut?

2. Hvorfor bruker vi samlebegrepet "supermaktene"?

3. Hvorfor ikke dele parolen - imperialisme for seg, supermakt for seg?

Det som avgjør hvilken parole vi tetter er svaret på spørsmålet: hvor ønsker vi å trekke skillelinjene?

Dersom vi velger å si f.eks.: "det sosialimperialistiske Sovjet", avskjærer vi mange som går mot det meste Sovjet står for i dag, men som ikke er "studert" nok til å avgjøre om analysen av Sovjet som sosialimperialistisk er riktig - ja, mange har knapt hørt om denne analysen. Når vi vil bygge en solid front mot Sovjets imperialisme, gjør vi det ikke ved å forlange at folk på forhånd skal være konsolidert på vår "maksimumsanalyse."

Vi må ta utgangspunkt i alle de gradene av forståelse som finnes. Noen reagerer på Sovjets overgrep, et for et, men ser ikke nok - eller veit for lite - til å sette bitene sammen. Noen ser overgrepa, men er så følelsesmessig knytta til det Sovjet som en gang var at de foreløpig syns "imperialisme" sammen med Sovjet er for sterk kost å bære. Noen har diffuse forestillinger om "imperialisme" - de kan kalle Tsjekko-innmarsjen for "en imperialistisk handling", men ikke "uhjelpe" til India. Andre kan si at Sovjet "av og til" fører en imperialistisk politikk.

For oss må poenget være at vi ønsker å ha med alle de som virkelig går mot de to supermaktene USA/Sovjet.

Vi kan ikke ha med de som støtter

en av imperialistmaktene, pro-USA eller pro-sovjetagenter. En progressiv front kan umulig ha med seg slike politiske agenter og fortsatt være en front av progressive.

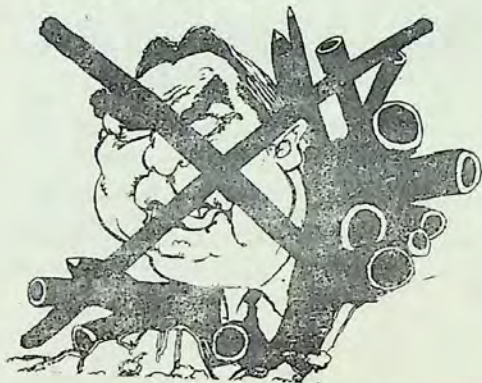
Den fellesnevneren som samler flest mulig antiimperialister og avskjærer agentene er i dag parolen "Kamp mot supermaktene USA og Sovjet." Denne formuleringen - supermaktene - dekker en av de mest grunnleggende politiske realiteter i verden i dag, nemlig de undertrykte landas samling til felles front mot undertryk-

kerne, dvs. USA og Sovjet. Det er parolen til en front som springer ut av den viktigste motsigelsen i verden i dag, nemlig den mellom imperialismen og verdens folk. (Se f.eks. partiboka, s. 14-15) Dette er i seg selv grunn nok til at vi bør og må bruke begrepet. Det er å slutte seg til og å stå solidarisk med fronten av undertrykte land og folk.

At denne fronten eksisterer får konsekvenser for folk som ærlig og redelig støtter "den tredje verdens" kamp, men som nå er under reformistisk eller borgerlig-liberal innflytelse (f.eks. mange unge i og rundt SVU, Unge Venstre, o.l. Les siste

nr. av tidsskriftet "Solidaritet" (SVU-kontrollert) om Sovjets "u-hjelp".) Mange av disse kan slutte opp om supermaktparolen, som så utvilsomt er samleparolen for folkene i "den tredje verden".

Et tilleggsgargument for supermaktparolen er at den for vanlige arbeidsfolk med vanlig norsk språkbruk er klart og greit forståelig, den oppfattes umiddelbart og tas stilling til uten teoretiske studier.

*

Samtidig som vi ønsker å ha med alle som står på "supermakt-nivået" i politisk utvikling, må vi også

sørge for å kunne utvikle fronten og heve dens nivå når det gjelder forståelse av imperialismen. Derfor må vi ikke dele parolen, men ha med både "supermakt" og "imperialisme."

Det er m.a.o. en taktisk parole som tar utgangspunkt i massenes nåværende nivå (eller rettere: nivåer gir oss høve til å føre politisk kamp innafor fronten med sikte på å høyne nivået og dermed bygge en stadig sterkere opinion mot all imperialism. Som m-l-ere skal vi i fronten forfekte vår analyse av Sovjet, samtidig som vi aksepterer folk som ikke godtar hele sosialimperialisme teorien, men bare vil demonstrere mot Sovjets "supermaktovergrep" i Barentshavet, i Tsjekkoslovakia, i Den Tredje Verden, osv. - uten dermed å ville "skrive under på" at Sovjet er imperialistisk. For dem er det full anledning til å se parolen to deler som sidestilte ledd, rett og slett.

Hvordan bygger vi **FAGLIG 1.MAIFRONT**

Alle arbeidsplass- og boligavdelinger skal danne lokale faglig 1.mai-fronter. I solidaritetsfronten o.l. må vår linje være å gå inn for at fronten slutter seg til så mye som mulig av hele FFF-programmet, samtidig som vi går mot tilslutning til AP/LO-arrangementer (muligens med ett unntak: Chile).

Vårt 1.maiarbeid må sees i sammenheng med det vi ellers driver med.

Har vi vanntette skott mellom 1.mai-arbeidet og vårt arbeid resten av år er det store sjanser for at vi enten har galt 1.maiarbeid eller galt massearbeid gjennom året. Vi må altså sikte på å konsolidere og videreutvikle folk vi har stått sammen med i kamper i løpet av året: streikekampene (inkl. støttearbeidet), boligkampene, kampene mot statsbudsjettet, kampene i fagforeningene, andre mass

organisasjoner. Godt streikestøttearbeid, KK-salg, mm. gjør at mange avdelinger nå har et kvalitativt bedre grep om sine sektorer, og dette må komme til nytte i 1.maiarbeidet. Samtidig er det viktig at vi bruker 1.maiarbeidet til å komme i kontakt med enda flere.

Vi må være dristige og mobilisere dypt i distriktet og på arbeidsplassene, vi må forsøke å gjøre gjennombrudd i kontakt med masseorganisasjoner og foreninger. Store framganger hadde i fjor avdelinger som lyktes i å knytte Leieboerforening eller husmorlag til fronten og mobilisere gjennom disse.

Vi må ha tillit til at folk lar seg mobilisere på vår politikk. Vi må kvitte oss med mekanisk tankegang som å si: "I fjor klarte vi bare 10 folk etter hard jobbing, det er sikkert ikke så mange som har forandret seg siden da." Tenker vi slik vil vi aldri få noen oppslutning om vår politikk.

De ulike avdelinger, sektorer, m.v. må analysere situasjonen i lys av de erfaringene kampen på det lokale avsnittet har gitt og stille seg konkrete målsettinger, kvalitative og kvantitative.

Første trinn er så å konsolidere noen av de vi kjenner fra massekampene til å stå på FFFs plattform og politikk. Slik bygger vi opp en kjerne (det er oftest nok med 2-3-4 personer) som kan stå som initiativtakere for FFF. Deretter bør det inviteres til et åpent møte der FFF stiftes. Både da og seinere i frontens arbeid må og skal politikk diskuteres, både FFFs plattform og de lokale parolene. Temamøter på AP, Sovjet, boligpolitikk, osv. kan være en bra idé.

De komiteene som dannes må alle stå på FFFs plattform (+ lokale paroler). De dannes først og fremst

for å mobilisere til den sentrale demonstrasjonen 1.mai. Ethvert avvik fra dette må godkjennes av DS på forhånd.

TIDSPLAN

- 16 januar - Faglig 1.Maifront for Oslo stiftes.
1.maidiskusjoner i avd.
- 1/2 - 20/2: Lokale faglig 1.mai-frontkomiteer dannes.
- 20/2 - 20/3: Diskusjoner i frontene, utarbeiding av planer for mobilisering, møter, plakater, løpesedler mm.
- Påske - 1.mai: Full mobilisering.
Åpne møter, sektormøter, husbesøk, diskusjoner.

Enhet med SV ?

Oslo SV har trolig 2 hovedalternativer:

1. Gå i Samorgtog, som i fjor.
2. Lage eget tog (a la den påtenkte Arbeiderfront 74).

Situasjonen er langt fra avklart i SV, men Samorg er nok det de primært vil satse på. Sannsynligvis vil de heller ikke stille særlig "harde vilkår" (f.eks. ingen kritikk av AP-regjeringen). Ingen må ha illusjoner om at SVs linje mht. AP er endret i og med Alcansaka. Etter taktikkkjøret i Stortinget har reformistene i SV snarere dobbelt behov for å kline seg nært opp til høyresosialdemokratiet. Og om Rolf Dahl & Co har endra seg i løpet av året, er det til det verre.

SV i Samorgtog er altså det mest trolige.

Argument for alternativet "eget SV-tog" er at SV har behov for å markere seg sjøl i anledning stiftel-

sen, valget, o.l. Alternativet er altså ikke helt ute av frågan. Dessuten kan AP ha interesse av å tukte SV hardt i Samorg og så og si skvise SV over på alternativ 2. Dette kan skje, men er ikke det mest trolige, all den stund AP risikerer å stå tilbake med et mer enn glissent tog 1.mai.

En ganske sannsynlig situasjon som kan oppstå er at SVs 1.mailinje ikke blir endelig fastlagt før etter samlingskongressen i slutten av mars, og at vi får en flytende situasjon nesten fram til 1.mai - omtrent som i fjor.

I en slik situasjon må ingen la seg forvirre. Vår politikk er klar og grei i alle tilfeller: vi står på FFFs politiske plattform, og den kan SV til enhver tid slutte seg til, om de ønsker. De vil bli invitert til dette på linje med en rekke andre organisasjoner. At de vil gjøre det anser vi som svært usannsynlig - da må SV omtrent ha sprukket på samlings-spørsmålet (jfr. NKPs sentralstyrevedtak om intet samarbeid med "mao-ister"). En slik hypotetisk situasjon er ikke aktuell nå.

FFF stiftes uansett hva de sier eller gjør. (I fjor ble noen avdelinger nokså lamme i mobiliseringa fordi SV bevisst trakk dem inn i enhetsforhandlinger som SV så halte ut i langdrag. Det må ikke gjentas i år.)

4. Forhandlinger må bare skje innfor FFFs plattform og kan ikke angå selve plattformen. Den står fast. Forhandlingene kan føres om lokale paroler, o.l.

Hovedarbeidsformen når det gjelder SV lokalt må være diskusjoner med enkeltmedlemmer. Konfronter dem med at FFF er den samme som i fjor - og da gikk mange SVere der. Minn dem om den massive kritikken SV-ledelsen

Hvem som går i spissen for dette 1. mai-toget i Oslo? Fra venstre: Samorgformannen Ivar Ødegård, LO-formannen Tor Aspengren, et medlem av Samorg-styret som det ikke har vært mulig å få tak i avnet på, formann i Jern og Metall avd. 1 og formann i SVs Faglige Utvalg, Ragnar Kalheim og til slutt Rolf Dahl, medlem av Samorg-styret og sekretær i SVs Faglige Utvalg. Vi skal ikke bruke så mange ord på å beskrive dette - bildet taler vel for seg sjøl. Men en ting er sikkert: Dette blir utvilsomt et historisk bilde - uansett hva en måtte legge i det uttrykket.

1974 →

Lokalt kan situasjonen bli enda mer prega av forvirring i SV. Vi legger derfor opp følgende taktikk:

1. Vi er for at lokale SVere trekkes med i FFF som enkeltpersoner.

2. Vi er for at lokallag av SV slutter seg til FFFs plattform, men anser det lite sannsynlig at noen vil få lov til - eller tør - gjøre det.

3. Det må i alle fall ikke oppstå noen forsinkelse med dannelsen av lokale FFF for å forhandle med SV. Inviter gjerne SV til stiftelsen, men -/3-

i Oslo fikk for sin 1.maipolitikk på medlemsmøtet i SV i høst. Trekk dem med i konkret arbeid, diskuter politikk med dem sammen med massene.

*

Vi har ofra en del plass på SV her. Men det betyr ikke på noen måte at det er arbeidet med SV vi skal ofre mest tid på. Hovedarbeidet skal legges på brei kontakt med massene (enkeltvis og gjennom masseorg.). Dette er noe helt annet enn organisasjonen SV.

SAMMENFATNING AV BERET- NINGSDISKUSJONENE 1974

- Oslo AKP(m-l) -

Dette er et sammendrag av den beretningsdiskusjonen som ble ført i Oslo-partiet før og under årsmøtet sommeren 1974, og det er konsentrert om problemer vedrørende den demokratiske sentralismen, som av årsmøtet ble pekt ut som det svakere ledd i kjeden. Andre områder blir ikke tatt opp. Årsaken til dette er at vi mener sammendraget skal fungere som et redskap for medlemmene og tillitsmennene i arbeidet med å styrke den demokratiske sentralismen. Skulle vi også trukket inn alle de andre områdene, ville dette blitt en overflettisk oppramsing som vi ikke tror ville ha vært til særlig nytte i det daglige arbeidet til medlemmene og avdelingene.

Det er altså ikke tale om en fullstendig beretning. DS finner det bortimot umulig å komme med en beretning som tar opp alle områder av arbeidet til distriktpartiet på det nåværende tidspunkt. Vi tror også det vil by på de største vansker å utarbeide årlige beretninger som omfatter alle kampavsnitt. DS har ganske enkelt ikke kapasitet til det omfattende arbeidet slike beretninger ville kreve. Det er mulig at en løsning ville være å komme med fullstendige beretninger f.eks. hvert tredje år.

Dessverre har det tatt noen måneder før dette sammendraget kommer ut til medlemmene i skriftlig form, og DS er de første til å beklage

dette. Vi går på den annen side ut fra at avdelingenes årsmøtedelegater har referert hovedpunktene muntlig for avdelingene. Enkelte av de forhold som tas opp i sammendraget kan nok ha forandret seg en del i høstens løp, men ikke så mye at det som nevnes er blitt uaktuelt for et flertall avdelinger. Tvert imot tror vi at sammendragets konklusjoner bør studeres nøye og ut fra hver enkelt avdelings særlige erfaringer og problemer, slik at dette dokumentet kan bli en materiell kraft og et redskap i de kampene som avdelingene skal ut i denne våren.

SITUASJONEN I OSLO

Det politiske og taktiske arbeidet våren 1974 markerte en klar framgang for partiet, en framgang vi fikk særlig i kamp mot høyreledelsen i SV og dens politikk og mot Høyden-klikken og dens venstreseksjonsteriske isolasjonspolitik. En framgang bygget på at vi høsten -72 oppsummerte erfaringene fra EEC-kampen på enhetspolitikken og at vi ut fra de erfaringene vi da gjorde med å forene alle krefter som lar seg forene på konkrete saker var i stand til å kritisere og kvitte oss med den gamle linja som bl.a. hadde SF-NKP som taktisk hovedfiende.

Med dette utgangspunktet tok vi vinteren -73 initiativ overfor SF/NKP/AIK med sikte på en felles de-

Forslag til plattform for Faglig 1.mai front 1975.

a. Kamp mot AP-regjeringas arbeiderfientlige politikk.

AP-regjeringa er monopolenes regjering. I sak etter sak tar den standpunkt for monopolkapitalen og imperialistene, og mot arbeiderklassens interesser.

Deres politikk er borgerskapets politikk, og truer idag interessene til store deler av det arbeidende folket.

Arbeidere, bønder, fiskere, ungdom under utdanning har det siste året kjempet for å forsvare sine interesser mot AP-regjeringas overgrep.

Vi ønsker enhet i det arbeidende folket-mot AP-toppens klasse-samarbeidslinje.

b. For arbeiderklassens interesser - mot monopolenes profitt.

Monopolkapitalen rustet seg idag for å kunne høste størst mulig profitt ut av funnene i Nordsjøen. I sitt hensynsløse jag etter profitt øker de utbyttinga av de arbeidende masser.

Mot denne utbyttinga har grupper av arbeidere begynt å reise kampen.

De elendige lønnsoppgjørene og lock-out truslene mot streikende arbeidere viser at kapitalen ikke vil gi slipp på sin profitt uten kamp, og ønsker å skremme arbeiderklassen til lydighet.

Utbyttinga rammer også bønder og fiskere. Jordbruk raseres og fiskernes interesser trues av "strukturendringer" og rovfiske.

Bare en sterk enhet mellom arbeider, bønder, fiskere og progressive intellektuelle kan ta opp kampen mot reaksjon og monopolkapitalen.

c. Forsvar streikeretten - styrk fagbevegelsens kampkraft.

LO-toppens klassesamarbeidslinje har svekket fagbevegelsens kampkraft og undergravet streikeretten.

Streikekampene det siste året har imidlertid vist at kampviljen er til stede og at streik nytter. Vi ønsker å bryte med LO-toppens klassesamarbeidspolitikk, og kjempe for å gjenreise fagbevegelsen som arbeiderklassens kamporganisasjon.

Vi krever reelle lønnsøkninger og full kompensasjon for prisstigninga.

Vi støtter kravet om etterbetaling som en soleklar rett.

Sikring av arbeidsplassene mot helsefarlige stoffer og miljø er viktige krav i fagbevegelsen.

Kvinnene må sikres reell likelønn og like muligheter til arbeide.

Vi støtter lærlingenes krav om skikkelig lønn i læretiden.

d. Kamp mot all imperialisme - kamp mot supermaktene USA og Sovjet.

Blandt de undertrykte folk og nasjoner i den 3.verden vokser motstanden mot supermaktene USA og Sovjet og all imperialisme.

Det norske folk har felles interesser med alle folk som sloss for sin uavhengighet. Vi har tradisjoner i denne kampen, og ønsker å styrke enheten mellom alle verdens folk og nasjoner i kampen mot undertrykking og imperialisme.

Vi tar avstand fra norsk monopolkapitals utbytting av den 3. verden, og vil kjempe mot alle former for norsk imperialisme.

e. Full støtte til folkenes frigjøringskamper.

I Indo-Kina sloss folket fortsatt mot USA-imperialismens aggresjon. I Midt-Østen spiller USA og Sovjet fortsatt sitt supermaktspill med palestinerne interesser. I Chile styrer fascistene.

Vi støtter alle folk som idag kjemper mot imperialismens blodige undertrykking.

Vi støtter det kypriotiske folkets kamp for uavhengighet, og krever alle fremmede tropper vekk fra Kypros. Vi støtter det Tsjekkoslovakiske folkets kamp mot Sovjetisk aggresjon, og krever Sovjetiske tropper vekk fra Tsjekkoslovakia. Vi støtter Nord-Irlands kamp mot engelsk imperialisme og undertrykking.

Full støtte til frigjøringskampene i Angola og Mozambique.

f. Forsvar norsk sjølråderett - nei til salg av Norge.

Det norske folket vant en viktig seier i kampen mot EF. I dag ser vi en rekke andre trusler mot vår sjølråderett.

AP-regjeringas knefall overfor imperialistene truer idag vår rett til å bestemme over havområdene rundt Norge og over Svalbard.

Den forserte utvinninga av olje og gass er en trussel, ikke bare for fiskerne, men for hele kystbefolkninga. Rasering av jordbruksområder og nedlegging av næringen, undergraver vår evne til sjølberging.

Utenlandsk monopolkapital har fått herje fritt i Norge, og har tusket til seg store profitter. Vårt medlemskap i NATO har vært en garanti for at disse utsugerne har kunnet herje trygt. NATO er også en trussel mot det norske folk, med sine militærøvelser mot arbeidere og studenter.

Forsvaret av Norge kan vi ikke overlate til supermaktene, norsk sjølråderett er det bare folket selv som kan sikre.

Vi tar avstand fra opprustninga på Nordflanken, som vi ser som en trussel mot Norge. Vi krever NATO ut av Norge.

g. Vi krever 50 mils fiskerigrense nå.

Kravet om utvidelse av fiskerigrensa til 50 mil nå har en maasiv støtte i det arbeidende folket i Norge. Fiskeribestanden er hardt trua av det rovviske som særlig engelske, vest-tyske og sovjetiske trålere gar i spissen for. På tross av denne alvorlige situasjonen tar AP-regjeringa mer hensynt til imperialistene enn til det arbeidende folkets interesser.

Vi krever at regjeringa avviser alt press og utvider fiskerigrensa til 50 mil nå.

h. For et sosialistisk Norge - bare folkets egen kamp gir seier.

Den norske arbeiderklassen har stolte revolusjonære tradisjoner. Disse tradisjonene har sosialdemokratiet trampet på og skuslet vekk gjennom sitt klassesamarbeid med kapitalen.

Et sosialistisk Norge oppnås ikke ved knefall for imperialistene og samarbeide med monopolkapitalen, men bare gjennom kamp mot disse kreftene.

Sosialismen kan ikke stemmes igjennom i Stortinget, erfaringene viser at det er nar folk selv sloss for sine krav at vi oppnår resultater.

I kampen for et sosialistisk Norge trenger vi å styrke enheten mellom alle deler av det arbeidende folket. Bare sosialismen kan sikre arbeiderklassen demokrati og sikre levevilkår.

i. Kvinner - kjemp for egne krav.

Vi støtter kvinnes krav om reelle muligheter til lønnet arbeide, reell likelønn og daghjems plasser som gjør det mulig for kvinnene å ta seg arbeide utenfor hjemmet.

Kvinnenes krav om sjølbestemt abort må realiseres straks.

Vi støtter kvinnes kamp mot all kvinneundertrykking.

Bare kvinnes egen kamp gir seier.

j. Kamp mot statens utdanningspolitikk.

Studenter, skoleelver og lærere har det siste året sloss mot senkede bevilgninger til og rasjonalisering av utdanningsverket. Enheten mellom de ulike grupper av utdanningssøkende har blitt styrket i kampen mot AP-regjeringas olje-budsjett og de følgene dette får for skoler og universitet. Vi krever skikkelige lån og stipend som gir muligheter for alle utdanningssøkende til å finansiere utdanninga si. Enhet studenter, lærere og elever i kampen mot rasjonalisering og nivåsenkning i utdanninga.

l. Fram for et bedre barne- og ungdomsmiljø.

Barnas rettigheter i vårt samfunn er sterkt beskåret. Barn og ungdoms muligheter til utfoldelse og utvikling er små. Oslo blir en stadig mer barnefiendtlig by, hvor kapitalens behov prioriteres foran barnas behov for løkker og lekeplasser. Vi krever skikkelige bevilgninger til barne- og ungdomsaktiviteter. Bevar og bygg ut løkker, lekeplasser og barnehaver. Vi krever økte bevilgninger til den progressive barne-og ungdomskulturen, og til klubber og foreninger som aktiviserer barn og ungdom på ungenes egne premisser.

m. Kamp mot boligdyrtida - stopp raseringa av eldre bydeler.

Sålenge kapitalen skal bestemme hvor arbeidsplassene skal ligge, vil det eksistere bolignød. Folk må flytte til der hvor de får arbeide. Å bygge høyt og tett løser ikke bolignøden. I Oslo rammes de fleste av at kapitalen finner det mer lønnsomt å etablere seg her enn ute i distriktene. I eldre bydeler trues folk av "saneringsspøkelset" og folk i nyere bydeler rammes av skyhøye husleier. Senking av husbankrenta er en forutsetning for lavere husleier på nyere boliger, og rehabilitering av eldre bebyggelse etter beboernes ønske og økonomi tjener beboernes interesser. Full støtte til Rodeløkkabeboernes kamp for rehabilitering av hele Løkka på beboernes vilkår. Enhet drabantbybeboere og beboere i eldre bydeler i kampen for skikkelige boforhold.

n. Langsom utvinning av olje og gass-ingen boring nord for 62, breddegrad.

AP-regjeringas oljepolitikk truer idag store deler av norsk næringsgrunnlag. "Utsatte" næringer raseres til fordel for oljeindustrien. Regjeringas knefall for utenlandske monopoler har ført til at vi ikke lenger har kontroll over utvinningstakten. Vi krever en langsom utvinning av resursene i Nordsjøen og full nasjonalisering av olje og gass. På tross av de store konsekvenser boring nord for 62. breddegrad vil få for fiskerinæringen i Nord-Norge, truer regjeringa med å sette i gang boring her. Vi krever: ingen boring nord for 62. breddegrad! Vi krever at regjeringa sier nei til enhver form for tilknytning til imperialistlandenes organisasjon ECG. En tilknytning her vil bety at Norge binder seg til en oljepolitikk som disse landene ser seg tjent med.

o. Økte bevilgninger til helse og sosialsektoren.

Manglende bevilgninger til helse- og sosialvesenet i Norge har ført til uholdbare forhold både for de ansatte i denne sektoren og for pasientene. Sentralisering og rasjonalisering rammer såvel pasientene som de ansatte.

Vi krever skikkelige lønns- og arbeidsforhold for de ansatte i denne sektoren.

Trygdede må sikres skikkelige levevilkår. Uføre og handikappede må gis reelle muligheter til lønnet arbeid.

p. Enhet norske og utenlandske arbeidere - avvis monopolkapitalens splittelsesforsøk.

Den forserte utbygginga av oljeindustrien skaper et stadig skiftende behov for arbeidskraft. AP-regjeringa såkalte "innvandringsstopp" åpner for storstilt gruppeimport av utenlandske arbeidere, både for norsk og utenlandsk monopolkapital.

Denne nye formen for organisert slavehandel må avvises.

Utenlandske arbeidere må sikres de samme rettigheter som norske, både økonomisk og sosialt. Enhet norske og utenlandske arbeidere!

q. Fulle nasjonale rettigheter for det samiske folket.

Vi støtter samenes krav om fulle politiske, sosiale og kulturelle rettigheter. Vi må anerkjenne de særrettighetene samene har som folk. Vi kan ikke godta noen form for assimileringsspolitikk som er i strid med det samiske folkets interesser.

r. Forsvar de demokratiske rettighetene.

De demokratiske rettighetene trues idag på mange områder.

Dommene mot Trødal og Steinsjøsoldatene viser hvem som kan bruke ytringsfriheten og hvem som ikke kan bruke den.

Utallige grupper i Norge har på grunn av tro, språk, legning eller oppfatning en innskrenket mulighet til å ytre seg. Vi krever like rettigheter for alle uansett politisk standpunkt, språk, religion, legning eller nasjonalitet. Vi krever full organisasjons-, trykke og talefrihet både i skoler, i det militære, på arbeidsplasser og i institusjoner.

s. Styrk den folkelige kulturen.

Borgerskapets reaksjonære kultur er skapt for å sløve og passivisere arbeiderklassen og for å høste størst mulig profitt.

Mot deres råtnete kultur må vi styrke og bygge ut folkets egen kultur. Progressivt teater, musikk og litteratur har de siste årene vokset fram og vist hva vi sjøl kan skape.

Vi krever skikkelige bevilgninger til kulturformål. Økte bevilgninger til distriktene. Økt støtte til masseidretten, vi ønsker masseidrett framfor eliteidrett.

Vi krever at det nynorske språket og dialektenes rettigheter sikres. Alkohol passiviserer og ødelegger grunnlaget for en folkelig kultur. Vi ønsker et miljø hvor folk ikke har behov for sløvende stoffer.

monstrasjon 1. mai på et klasse-
grunnlag og retta mot DNA/LO-toppen,
og for at alle progressive masse-
organisasjoner skulle få delta på
sitt eget politiske grunnlag. SV
befant seg da på forhandlingssta-
diet og hadde ikke utformet en enhet-
lig politisk linje overfor oss, hel-
ler ikke overfor AP. Hele bevegelsen
ble jo også oppfattet slik at dette
var et parti som skulle være mot AP,
erfaringene fra EEC-kampen satt godt
igjen i folks bevissthet. Det var
vanskelig å være progressiv og far
samarbeide med AP/LO-toppen. Det var
derfor mulig for oss å utnytte dette
og oppnå et felles tog.

Seinere har jo dette endret seg.
De har både fått en politisk linje
overfor oss og overfor AP/LO-toppen.

Politikken overfor oss går ut på å
unngå samarbeid så sant det er mu-
lig, hvis ikke å lage så mye faen-
skap som mulig for at det ikke skal
bli noe vellykket aksjon.

De har også fått en linje over-
for Bratteli og Aspengren. I pro-
grammet som ble vedtatt på kongres-
sen deres i vår ble disse gutta og
deres kompanjonger regnet med til
arbeiderbevegelsen. Dette får selv-
sagt den konsekvens at de fullt og
helt går inn for å samarbeide med
DNA, både på tinget, i tariffopp-
gjøret (se Grafisk hvor SV-ere i for-
handlingsutvalget gikk med på et
lønnstillegg første året på ca. 5
prosent; og enda mindre neste år.
Dette sluttet SV i Grafisk mannjamt
opp under og opprordret folk til å
stemme ja) og 1. mai.

I tillegg til dette har SV også
klart å fatte vedtak som entydig er
positivt til Sovjet, og klart å ut-
vikle partisjåvinismen sin temmelig

langt. Alle seinere framstøt vi har
gjort overfor SV har vært preget av
disse politiske holdningene: fra
valget i -73, demonstrasjonen ved
kuppet i Chile, Kissinger/Camara-
aksjonen, hvor de i stedet for å
støtte det kjempende folket i Indo-
kina ville samarbeide med Reulf
Steen og AP i Camara-aksjonen for
å ta brodden av Kissinger-demon-
strasjonen. Ved 1. mai fikk vi det-
te til fulle bekreftet. SV følte seg
da presset til å inngå forhandlinger
med oss etter kraftig politisk på-
trykk fra oss og en rekke av sine
egne medlemmer. Rolf Dahl & co.
hadde tenkt å bruke forhandlingene
med oss til å trappe ned vår virksom-
het. Noe av det første de foreslo i
forhandlingene var nettopp det, at
faglig 1. mai-front skulle legge
ned sin virksomhet under forhandlin-
gene. Så startet de forhandlinger med
AP bak vår og sine egne medlemmers
rygg. Resultatet kjenner vi.

På tross av denne sabotasje fra
SVs side har vi hatt en stor fram-
gang på dette området. Hva har fram-
gangen bestått i?

- a. Vi har merket oss som absolutt
ledende på gata i Oslo, selv i
kamp med et framvoksende SV.
- b. Vi har siden partistiftelsen holdt
fast ved og videreutviklet den en-
hetspolitikken som da ble vedtatt.
- c. Vi har overfor den mest progressive
delen av arbeiderklassen klart å
markere oss som et sjølstendig
parti, et parti som ikke gir etter
for billige taktiske gevinster
(eks. kampen mot sosialimperial-
ismen, et klassekampparti som står
for klassens interesser som ved
tariffoppgjøret).

Internt har vi gjennom kamp

mot alle de illusjonene folk hadde og fikk om SV ved siste stortingsvalg og 1. mai -73 klart å sveise partiet sammen til en langt høyere grad av enhet i kampen mot reformismen og den moderne revisjonismen. Vi står nå atskillig bedre rustet til å ta fatt på 1. mai -75 og kommunevalget. Vi har også avvist venstre-tendenser.

HVILKE VIKTIGE SVAKHETER KAN VI SE?

Fra høsten -72 fram til årsmøtet våren -73 økte medlemstallet med bortimot 75 prosent. Hovedparten av de som ble rekruttert var sosialarbeidere, lærere og intellektuelle. Antall rekrutterte industriarbeidere var meget lite. Derfor ble classesammensetningen av Oslo-partiet relativt forverret. Fra årsmøte -73 fram til dette årsmøtet var rekrutteringen i Oslo relativt liten. Men den samme tendensen fortsetter. Dette er et meget alvorlig problem; arbeiderklassen i Oslo spiller en meget sentral rolle i landet. Avd. 1 av jern og met. er den viktigste fagforening i landet. SV og AP har i flere år ligget i intens kamp om den politiske makten i foreninga. Begge er interessert i å benytte den til sine egne formål. Skal foreningen bli det redskap den kan bli i klassekampen må våre retter styrkes drastisk i jern- og metallindustrien i Oslo. Skal partiet som sådant bli en viktig maktfaktor i Oslo går der kun en vei - veien om industriproletariatet. Vi skal ikke her trekke opp hvilke konsekvenser dette må få for arbeidet vårt, men bare peke på det.

Et annet problem av samme type er vårt fullstendige fravær i de

private servicebedriftene; banker, forsikringsselskap, forretninger osv. Her har bl.a. Høyre en sterk posisjon. Ved kommunevalget i -71 hadde Høyre 92.975 stemmer. En stor del av stemmene ble hentet nettopp fra denne gruppen. Får ikke vi folk innenfor disse rekkene og politisk innflytelse der, kan denne gruppen lett bli en bastion for reaksjonen.

En annen viktig svakhet har vært mangelen på KK-salg, både løst og abonnentvervinga. Vi skal komme nærmere inn på dette og det som innledningsvis ble pekt på som hovedproblemet, den demokratiske sentralismen.

SETT PARTIET I LEDELSEN PÅ ALLE OMRÅDER.

Mao sier: "Kjernekraften som fører vår sak framover er Kinas kommunistiske parti. Det teoretiske grunnlaget som danner rettesnoren for vår tenkning er marxismen-leninismen." - Hvorfor dette sitatet?

I de siste årene har partiets arbeidsområder blitt stadig mer omfattende. Før deltok vi etter beste evne på fagforenings- og klubbmøter. I dag har vi en rekke faglige tillitsmenn både i klubber og grupper. I noen foreninger er vi den toneangivende kraften. I strøksforeninger er vi ofte den drivende kraft, i borettslag sitter flere dyktige tillitsmenn, og innenfor Kvinnefronten, såvel lokalt som sentralt, er vi den beste garantien for en riktig politikk. Vi har et ungdomsforbund med lokalorganisasjoner i de fleste distrikter. Alt dette representerer store og viktige framskritt for den marxist-leninistiske bevegelsen.

Men i denne framgangen har det

også utviklet seg en rekke svakheter. De må korrigeres dersom de ikke skal skape for mye trøbbel for oss. I det faglige arbeidet har vi sett at arbeidet i de enkelte klubber og foreninger i stor grad er blitt overlatt til enkeltpersoner. Det samme har en også kunnet se i visse boligorganisasjoner. Arbeidet er løsrevet fra avdelingene og avd. styrenes daglige virke. I praksis har dette ført til en klar undervurdering av partiet og dets betydning. Kaderen begynner å spørre hva vi egentlig skal med partiet. Helt klart kom dette til uttrykk hos en kamerat som jobber i Kvinnefronten. Hun ville få så mye å gjøre privat et års tid, at hun tenkte å droppe partiet og heller konsentrere seg om arbeidet innenfor fronten. Partiet skulle lede revolusjonen, mens den daglige kampen foregikk innafor fronten. Dette er et eksempel som setter saken helt på spissen, men som uttrykker hva en del tenker. ... Et annet eksempel kan hentes fra 1. mai. En del faglig-kader mente vi ikke skulle holde fast på Tsjekko-parolen, fordi folk lokalt ville oppfatte dette som en provokasjon. Folk som hevdet dette vurderte bare ut i fra de problemer de ville få på sin lille plass, spesielt i forholdet til SV. Vurderingen tok ikke hensyn til hvilke konsekvenser det ville få på lang sikt om vi bøyde kne for sosialimperialismen.

Det har også i det siste forekommet flere direkte brudd på den demokratiske sentralismen. M1-ere har stått fram med flere linjer i klubber og foreninger, noe som kan gjøre stor skade og virkelig svekke oss politisk. Hvilken tillit kan arbeiderklassen få til folk som ikke gre-

ier å holde orden på egne rekker en gang? ... Derfor må avd.styrene ha grep om å peke ut ansvarlig for partiets politikk på alle de frontavsnitt vi jobber på. Det er imidlertid ikke nok bare å peke ut, det må også gjøres klart for alle de kamerater det angår, hvem som er sentralismen i en sak. Denne saken må absolutt sikres.

En annen type feil er folk som ikke kommer på avd.møter fordi de har så mye å gjøre i fronten.

Alle disse feilene har en felles kjerne, nemlig en undervurdering og tilsidesetting av partiet. En undervurderer ikke bare partiets rolle i revolusjonen, men også i den daglige kampen, som blant annet fører fram til revolusjonen. Tydeligst ser vi kanskje denne undervurdering i mangelen på kommunistisk propaganda, spesielt mangel på salg av KK og verving av abonnenter. ... Noen steder rekrutterer man ikke folk, fordi man er usikre på hva de skal benyttes til.

La oss se hva det vil si å sette partiet i ledelsen for f.eks. den faglige kampen: - Vi har stilt parolen: Styrk fagbevegelsens kampkraft. Dvs. å delta i foreninga og kjempe resolutt for kamplinja mot samarbeidslinja. "Våg å kjempe, våg å vinne", er det en god læresetning som heter. Samtidig som dette i seg sjøl ikke er nok. Vi vet at arbeidsfolk ikke kan oppnå varige forbedringer under kapitalismen, men at det hele tida må kjempes for å beholde disse forbedringene, - så også med sosialismen. Vi kan ikke gjøre revolusjon på vegne av noen. Denne kunnskapen om klassekamp er det vår oppgave å la massene få del i...

Hvem er det som kan gjennomføre

den linjen vi har streket opp her? DNA verken kan eller vil, verken med eller uten SV. LO-toppen kan heller ikke. De enkelte klubber og foreninger, hvor progressive de enn måtte være, kan heller ikke makte denne oppgaven. - Det som gjenstår er da den enkelte kader. Det skulle være lett å se at vi enkeltvis ikke strekker til, uten noe parti. Vi er da tilbake der vi startet, med sitatet om kjernekrafta som fører vår sak framover, Arbeidernes kommunistparti. Det siste argumentet som da henger i luften er: Men hva med tilliten? Men hva skal vi med tillit dersom vi ikke bruker den til noe? Det må jo bli noe ut av det vi driver med. Våre kunnskaper sier oss at det ikke kan gjøres revolusjon på vegne av noen, som nevnt. Dette gjelder selvsagt også for de enkelte kampavsnitt. Et kampavsnitt kan ikke ses isolert fra andre. Slike tanker er syndikalistiske. Historia har vist oss resultatet av en slik teori og praksis.

Hva betyr dette da for avd.styrene? Avdelingen, og spesielt styrene må se alle de kampavsnitt hvor kaderen deres jobber som sitt ansvar. Det er styrenes ansvar ikke bare å peke ut ansvarlige, men også sammen med dem legge opp politikken, regelmessig kontrollere og hjelpe kameraten i arbeidet. Dette skal ikke bare skje hvert halvår, men så ofte det er nødvendig. Det betyr at styret også for egen regning må undersøke situasjonen på det aktuelle område, slik at det til enhver tid har oversikt over politiske og taktiske problemer som det til enhver tid står overfor. Bare gjennom praksis kan vi gjøre partiet reelt ledende på alle områder.

På årsmøtet ble det vedtatt at problemer vedrørende den demokratiske sentralismen var brennpunktet i organisasjonen. Det ble i hovedsak konkretisert ned på distriktsstyrets og avdelingenes ledelse av organisasjonen og kaderen. I motsetning til dette ble det i beretningsdiskusjonen til flere avdelinger og av folk på årsmøtet hevdet at liberalismen blant kaderen var det største problemet i Oslo-partiet. Dette ble ensstemmig avvist av årsmøtet, som var enig i at liberalisme eksisterte i forskjellige former, men at dette ikke var det største problemet. Først etter å ha korrigert de andre feilene, ville det være mulig å fastslå omfanget av liberalismen i organisasjonen.

For å vise dette skal vi ta for oss en oppgave fra vårplanen. KK-kampanjen. ... Oslo greide aldri å gjennomføre KK-kampanjen. Da den ble avsluttet, hadde vi nådd opp til 70 prosent av målsettingen. Hva var årsaken til dette? Var det fordi oppgaven eller målsettingen var for stor? Eller var det fordi den enkelte kader ikke tok oppgaven høytidelig eller ikke greide å bekjempe sine feil i forhold til denne oppgaven, f.eks. redsel for å selge, redsel for at folk ikke ville like avisa? Eller var det fordi distriktsstyret og avdelingsstyrene ikke ledet kampanjen direkte selv, men nøyde seg med å sende ut allmønne oppfordringer av typen: Spredning av Partiets propaganda er altfor dårlig, vi trenger å styrke KK-salget. ...Kaderen får sin kvote, avd.styret er ferdig med sin del av oppgaven, det er nå opp til kadren hvordan han vil løse oppgaven.

Dette er framstilt i karikert form.

La åss likevel se om det ikke er det siste som er tilfelle. I artikkel "Noen spørsmål vedrørende metode for ledelse" streker Mao opp hva han mener er de viktigste prinsippene for en kommunistisk ledelse. Han sier: "Det er to metoder vi kommunister må anvende i alt vårt arbeid. Det ene er å forene det allmenne med det særegne, det andre er å forene ledelsen med massene. De breie massene kan ikke bli mobilisert til handling i en eneste sak dersom det ikke er utfordret av en allmenn og vidtrekkende oppfordring. Men dersom folk i ledende stillinger begrenser seg til ei allmenn oppfordring, dersom de ikke personlig i noen av organisasjonene, dypt og konkret tar del i det arbeidet de oppfordrer til, gjør gjennombrudd på et enkelt punkt, samler erfaring og bruker denne erfaring til å rettlede andre enheter - vil de ikke ha noen måte til å undersøke om den allmenne oppfordringen deres var riktig, eller til å berike innholdet i den, og det er fare for at det ikke vil komme noen ting ut av den."

Distriktsstyret oppfylte i sin ledelse av KK-kampanjen svært få av disse prinsippene. Vi klarte ikke å forene det allmenne med det særegne, vi sendte ut ei allmenn oppfordring med utgangspunkt i behovet for å styrke den kommunistiske pressa. Vi ønsket både større spredning og å styrke den økonomisk, slik at sidetallet kunne økes fra 12 til 16. Denne oppfordringen gikk ut allerede høsten 1973 og skulle være løst innen nyttår. På det tidspunktet var vi imidlertid ikke kommet til mer enn 30 prosent, slik at kampanjen måtte fortsette. Men heller ikke nå kom det annet enn en gjentatt allmenn oppfordring, fra DS. Denne ble i all hovedsak stående til kampanjens slutt før ferien. Unntak

er et par lag DS gav særskilt rettleiding i å lage en form for kampanje etter 1. mai.

Hva vil det si å gi særskilt rettleiding? Under KK-kampanjen ville det i hovedtrekk vært følgende: Utarbeide en politisk og organisatorisk plan for avdelingene, Denne planen skulle foruten å trekke opp de generelle linjene også peke på de motsigelsene som en kunne vente å finne i organisasjonen. F.eks. visste vi at det i Oslo ikke hadde vært regelmessig KK-salg de fleste stedene på lang tid, men vi hadde ikke noen analyse av hvorfor. Derfor visste vi heller ikke hvilke problemer som fantes. Ut fra en slik analyse kunne vi så laget en organisatorisk plan for gjennomføringen av kampanjen, som var i overensstemmelse med problemene lagene hadde. Fordi dette manglet, ble oppfordringen hengende i lufta, og resultatet deretter.

På årsmøtet ble distriktsstyret kritisert fordi det ikke hadde kjennskap til de problemene avdelingene hadde. Det ble hevdet at vi hadde tendenser til å stole for mye på enkelte tillitsmenn eller kadre, og at vi derfor ikke hadde gjort egne undersøkelser. Dette førte til, ble det hevdet, at ikke DS alltid var i stand til å kjøre ut politikken i samsvar med avd. behov. Ofte ble det mye enveiskjøring fra høyere organer. I forbindelse med KK-kampanjen er dette en god og riktig kritikk. Mao sier at ledende personer selv må gå i spissen for de kampanjene de legger opp, at vi dypt og konkret må delta i det arbeidet vi oppfordrer til. For distriktsstyrets del vil det si at vi selv skulle gått i spissen for kampanjen med å tegne abonnenter. Vi skulle kjent hvilke problemer den enkelte kader sto

overfor i sitt slag. Vi skulle hatt bedre kjennskap til avd.styrenes og stedslagenes problemer. Med et slikt kjennskap kunne f.eks. formannskonferanser, styrebulletiner, FFP o.l. i en helt annen grad ta utgangspunkt i det som var avdelingenes problemer. Vi hadde hatt anledning til å propagandere ut ifra egne erfaringer. Kort sagt, en slik framgangsmåte ville ført til at vi hadde vært i stand til å forene ledelsen med massene. Vi skulle ha unngått enveiskjøring, og kunne ha ledet med utgangspunkt i de ideene folk sjøl hadde på dette området.

Mye av det som her står om DS' ledelse av den forrige KK-kampanjen kan overføres på avdelingene og arbeidet til styrene der. Vi er klar over at en del lag oppfylte sin kvote innen fristen, men likevel vil de fleste avdelingene kunne bruke de erfaringene vi her har trukket fram.

På årsmøtet og i avdelingenes oppsummeringer ble det flere steder påpekt at det var dårlig oppmøte på avdelingsmøtene. Årsaken til dette var liberalisme hos den enkelte kader, ble det hevdet. Nå ville det sikkert være galt å si at dette ikke for en del kader faktisk var - og er - liberalisme som er ute og går. Men dersom dette er hovedårsaken, løser vi spørsmålet ved å be kaderen ta seg sammen. Noe helt annet blir det dersom det er selve det politiske opplegget til møtene det er noe i veien med.

Et eksempel. En avdeling diskuterte taktikken overfor SV. Avdelingstyret hadde laget en innledning som i og for seg var grei nok, men som la opp til en allmenn diskusjon om emnet. Det som manglet helt var noe om hvordan SV sto lokalt, og det ble ikke lagt fram noe forslag til

hvilke konsekvenser diskusjonen skulle få for avdelinga og den enkelte kaders videre arbeid. Bl.a. Stalin peker på at det er nødvendig å fatte vedtak som forplikter hele partiet og den enkelte kader. Folk kommer på møtene hvis de innser at møtene har betydning for det arbeidet de driver med og ikke blir hengende litt på utsiden av det daglige livet til kaderen. Det er vår påstand at hovedårsaken til dårlig fram møte på avdelingsmøtene er svakheter i det politiske opplegget for møtene, og ikke liberalisme. Dette betyr likevel ikke at liberalisme ikke skal kritiseres der den eksisterer.

En feil som gjøres i mange avdelinger er stilen overfor nye medlemmer. Når en kamerat bestemmer seg for å bli medlem hos oss er det for de flestes vedkommende et langt skritt å gå. Det betyr ofte at kameraten legger om mye av livet sitt. Spesielt stor kan overgangen for eldre folk bli.

Det første skikkelige møte med partiet skjer på det avdelingsmøtet der kameraten formelt blir tatt opp. En ny kamerat har derfor store forventninger til dette møtet, og inntrykkene får ofte stor betydning for kameratens syn på partiet, hvor seriøst det er og hvordan det tar vare på sine kader. Men hvordan blir reaksjonen dersom folk knapt hilser på den nye og ingen tenker på å ta en presentasjonsrunde? Det hender nemlig at opptaket ikke er forberedt fra styrets side, og kameraten blir overlatt mye til seg selv. Vedtektene slår fast at avdelingstyrene skal godkjenne opptak av nye medlemmer. Det bør være en selvfølge at styret legger fram en begrunnelse for innstilling som avdelinga kan ta

stilling til, og ingen lettvin og overflatisk behandling bør forekomme.

På årsmøtet ble spesielt avdelingstyrenes viktighet trukket fram. Dette er mye av et nøkkelpunkt for vårt parti. Mao sier det slik:

"En grunnleggende årsak til at arbeidet på mange steder og i mange organisasjoner ikke kan drives framover, er mangelen på en ledende gruppe som er enhetlig, forent med massene og som stadig holdes frisk. En skole med hundre mennesker kan sikkert og visst ikke drives skikkelig dersom den ikke har ei ledende gruppe som består av noen mennesker, ett dusin eller mer, og som er dannet i overenstemmelse med de faktiske omstendighetene (og ikke er sänket sammen på kunstig måte) og som er sammensatt av de mest aktive, rettskafne og våkne av lærerne, det øvrige personellet og studentene. I enhver organisasjon, skole, hæravdeling, fabrikk eller landsby, enten de er store eller små, bør vi virkeliggjøre det niende av Stalins tolv vilkår for bolsjeviseringen av partiet, nemlig det om oppretting av ei ledende kjerne. Kriteriene for ei slik ledende gruppe bør være de 4 som Dimitrov regnet opp da han drøftet kaderpolitikken - absolutt hengivenhet for saken, kontakt med massene, evne til å orientere seg selvstendig og iakttaking av disiplin. Så vel ved gjennomføringa av hovedoppgavene - krig, produksjon, skolering, som ved kontrollen av arbeidet, gransking av kaderens biografier eller annen virksomhet, er det nødvendig å tillegge metoden med å knytte den ledende kjerne sammen med massene, i tillegg til den med å forene den allmenne oppfordring med den særegne veiledning."

I tilknytning til valg av styrrer har det eksistert feilaktige tendenser:

Man velger den som har best tid og som tilsynelatende er veldig aktiv. Grunntanken her er at den med mest tid er best egnet til å lede avdelinga. Denne tankegangen inneholder en rekke farer. Først og fremst undervurderer den fullsten-

dig hvor avgjørende styret er for avdelingas politiske liv og dens evne til å sette vedtakene ut i livet. Tankegangen grunner seg på et syn på styrets funksjon som kort kan oppsummeres slik: Styret står for innkallingen av avdelinga og er dens "administrasjon". Styret sprer TF, FFP og annet internt materiale til medlemmene. Dessuten har det ansvaret for KK-salg, standsvirksomhet, o.l. Et slikt syn betyr egentlig at en ser på styrekader som noen som flyr litt mer enn de vanlige medlemmene. Er det ikke dette Mao sikter til når han peker på at mangelen på ei ledende gruppe er den viktigste årsaken til at arbeidet ikke drives framover? Den viktigste oppgaven til styret er å ha det politiske grepet om avdelinga og dens arbeid.

Hva betyr det? Det betyr framfor alt at styret skal sikre at avdelinga ikke utvikler seg i revisjonistisk eller reformistisk lei. For mange står slike farer som uvirkelige og utenkelige. "Vi er jo marxist-leninister, så det er vel greit!" Men ikke minst i l.maiarbeidet i 1974 så vi i mange avdelinger tillop til avvik, og partiet ville ganske sikkert ikke ha kommet enhetlig ut av det dersom det ikke var blitt tatt kamp mot feilaktige ideer. Og hva hender når det forekommer brudd på den demokratiske sentralismen? Uten et styre som kan ta opp kampen mot slike avvik, vil det fort utvikle seg feilaktige tendenser. Vi har ingen garanti for at verken den enkelte kader, avdelingene eller partiet forblir rødt.

Styrene skal også holde grepet

om arbeidsoppgavene, men det som til syvende og sist avgjør om disse oppgavene skal bli løst slik at de bringer avdelinga og partiet framover, er ikke den tekniske ledelsen, men den politiske. Ta for eksempel KK-salget. Å løpe rundt og gi folk KK og si hvor de skal selge er ingen garanti for godt salg. Det viktigste er å ha grep om hvilke problemer folk har i forbindelse med kampanjen, hvilke politiske motsigelser de har til salg og abonnentverving, og å løse disse. En politisk arbeidsoppgave er aldri en

stillestående sak som kan presenteres og deretter overlates til seg selv. Den må følges i alle sine stadier, analyseres, utvikles videre ved nye politiske initiativ fra de som leder. Om styrene skal ha et slikt grep beror på om det er sammensatt av de politisk mest framskredne i avdelinga.

SETT PARTIET I LEDELSEN PÅ ALLE OMRÅDER!

STYRK DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN!

TIL KAMP FOR EI RIKTIG LINJE I SOSIALISTISK SKOLEFORUM

Dette innlegget blir kanskje lest opp på årsmøtet i SSF, og derfor skal jeg skrive akkurat hva jeg mener. I forrige nr. av FFP sto det at det skulle komme en grundig oppsummering av SSF-arbeidet i dette nummeret. Det skjer ikke. I stedet skal jeg komme med noen problemstillinger:

Det er ikke bare ærlige grunnplans-SV-ere vi har med å gjøre. Stein Frost, f.eks. sitter i skolestyret og er ikke akkurat isolert fra ledelsen i SF-SV. Han har stemt for senka rammetimetall, og det siste er at han har stemt for EVALUERINGSUTVALGETS INNSTILLING. SF har fått/får sterk kritikk for dette, som er å gå mot elevenes og lærernes interesser. Jeg har inntrykk av at SV-ere vil hindre en slik kritikk, og de vil kanskje (fantastisk, men trolig), fremme et forslag -22-

om at SSF ikke skal kritisere "noen partier" eller liknende (!) For det er jo umulig å samarbeide med ml-ere, som våger å kritisere dem de samarbeider med! SV-ere setter partiet (SV) foran massenes interesser.

Videre er det mulig at de fremmer forslag om at SSF skal drive med rene skolesaker. Kanskje de til og med mener at Sosialistisk Skoleforum ikke skal ta stilling til 1. mai-togene for eksempel. Jeg mener at det er helt riktig at SSF skal ta utgangspunkt i skolesaker. Men disse kampsakene må da fremmes overfor massene, blant annet 1. mai.

Det er ikke forbausende om noen SV-ere stiller på årsmøtet og kommer med det forslitte uttrykket om at ml-ere er med i SSF for å "tjene partiet", "utelukkende drive partibygging" osv. (og da mene: ml-ere driver og tar opp sosialismperialismen over alt).

Der mener jeg : se på dere sjøl, hvem tenker først og framst på partiet ? Og hvis dere synes Sovjet er et sosialistisk land, må det være mulig for et sosialistisk skoleforum å diskutere skolen i det landet ? Og da må vel også de som ikke synes Sovjet er et sosialistisk land også få lov til å si meninga si om skolen der ? Aldri har vel politisk diskusjon vært et hinder for enhet ?

Koi kamerater ml-ere, mange av dem vi treffer 2. februar er opportunister. Men mange av dem er bra folk som ikke først og fremst tenker på de sentrale partilinjene i SV. Vår linje er å kjempe for enhet blant

flest mulig på sentrale kamposaker som har med skolen å gjøre. Og vår linje er å kjempe for lover i SEF som ikke hindrer diskusjon om saker som interesserer sosialistiske skolearbeidere, og som ikke hindrer kritikk av noen partier.

Jeg håper vi får flertall for det jeg synes skal være vår linje. Så møtes vi søndag 2. februar, lærere, lektorer, skolepsykologer, førskolelærere, lærerstudenten

Enhet med SV-ere på et riktig grunnlag er en styrke for klassekampen i Norge.

Marianne.

LEKTORLAGET: ÅRSMØTE 13/2.

Jeg er medlem av Lektorlaget og har møtt opp på alle møter og årsmøter i en del år nå. Sjøl har jeg også vært litt aktiv, men det har ikke vært lett å komme med forslag eller jobbe for å aktivisere når en aldri veit om det kommer folk på møtet. Jeg har oppdaga at på viktige møter om ungdomsskolen, f.eks, har det vært lite oppmøte fra ungdomsskolens medlemmer, og da har det vært dumt å fremme forslag. Dette er opplagt enda vanskeligere for styret. På den ene side er det blitt en enorm forbedring på styret siden jeg begynte å gå der. Det siste styret har vært veldig aktivt og sikkert det beste som noensinne er blitt valgt, men det klart de føler seg ganske makteløse når de får så lite støtte og respons fra medlemmene. Det er klart styret kan kritiseres for ikke å trekke medlemmene nok med, men medlemmene har vært veldig

dårlige til å svare på forespørsler fra styret, både når det gjelder rammetimetall og bruksplanen. Dermed blir det til at styret legger opp planer som medlemmene ikke synes er noe bra og dermed blir det verken aksjonert eller protestert. Det har også vært ganske kraftig kritikk av styret for standpunkter det har tatt i forskjellige saker, hvor det etter min mening har hatt helt rett.

Antallet frammøtte har som sagt vært svært varierende. Til årsmøtet i fjor hadde styret åpenbart regna med dobbelt så mange, men til møtet hvor vi valgte delegater til landsmøtet, hadde de regna med halvparten av dem som kom. Og dette blir naturligvis kritisert.

Jeg synes det er skammelig av fagorganiserte å gi blaffen i møter og årsmøter slik at bare en liten klikk av aktive kan dominere som de vil. Hvis det er

slik at en synes styret er bra, eller ikke så verst, får en møte opp og støtte det, eventuelt foreslå forbedringer. Er en misfornøyd, får en møte opp for å få i gang det en mener er riktig, og ikke bare være passive.

Den 13. februar skal det velges nytt styre og det styret skal stille med spørsmål som rammetimetallet, bruksplanen og det nye gymnaset for Oslo og Akershus. Om det blir et styre på nivå med det som er nå, er det usedvanlig viktig at medlemmene tropper mannjamt opp på årsmøtet for å fortelle hvordan de mener slike saker skal takles, og på den måten vil jo også

styret skjønne at det er interesse for det styret steller med. Dette vil sjølsagt inspirere styret til i høyere grad å trekke medlemmene med.

Så sett i gang mobiliseringa på jobben din enten det er ungdomskole eller gymnas. Det er våre lønns- og arbeidsforhold det gjelder og det interesserer de fleste. Om du ikke sjøl er med i Lektorlaget, kjenner du kanskje noen som er medlem og du bør også ta en diskusjon med dem hvis de ikke har tenkt å møte opp den 13. februar.

Utslitt lærer

Fagforening og årsmøte

Utpå ettervintern/våren er det årsmøte i lærerlaget. Jeg er medlem der, og ønsker sjølsagt at min fagforening skal være så aktiv som mulig. Det er så mange ting som staten kommer med for tida, som gjør det ganske vanskelig å være både elev og lærer. Senka rammetimetall, | bruksplan, sentralisering og hundre andre ting, kan bare stoppes hvis fagforeninga er aktiv og mange deltar, trur jeg. Jeg mener at alle som mener det samme, | bør komme på årsmøtet (mars/april?), og ta med seg venner og bekjente.

hilsen et fagforeningsmedlem

dørl. 27. januar: 2 år siden...

HVER ER LED OSS

SV og VBS holdning til GRUNE er behandla foran. Led DNA fører V-ledelsen samarbeidslinja. Ledelsen i VB består av Moe Pihl, Arne Røkkvold, Jostein Lyhamar og Pelle Kjelstrøm, alle DNA-folk. Sjøl om de representerer en venstrefløy i DNA lar de seg lett bevege. I viktige saker må vi regne med at de får direktiv fra DNA-ledelsen. F.eks. 10. desember i 73 kjørte DNA-gjennom AUF Camerasksjonen. Vietnambevegelsen kjempa med nebbog klør mot Kissingerdemonstrasjonen. Verken SV eller VB vil støtte en konskvent kamplinje mot DNA-regjeringa.

27. januar skal vi starte denne anerkjennelseskampanjen. Hvor vellykket den blir avhenger ene og alene av OSS.

GJØR 27. TIL EN KRAFTIG MARKERING
I OT DNA-REGJERINGAS HELEHENG TIL
USA-IMPERIALISMEN!

TA AKTIVT DEL I ANERKJENNELSES-
KAMPANJEN!

STYRK BOLKOM!

27. januar: 2 år siden Parisavtalen

Jan. 27 jan. braker det løs med folketog mot USA-imperialismens fortsatte aggresjonskrig i Indokina og mot DNA-regjeringas støtte til fascist-juntaen i Saigon. 27 jan blir starten på ei anerkjennelseskampanje Solkom går i spissen for. Målet er norsk anerkjennelse av folkets regjeringer i Sør-Vietnam og Kambodsja, PRR og GRUNK og brudd med Saigon-juntaen.

STYRT THIEU!

Utviklinga siden Parisavtalen har vært meget gunstig for frigjøringskampene i Indokina. Innafor Saigons områder reiser folket seg til organisert motstandskamp. Massebevegelser mot korrupsjon, dyrtida, pressensur med felleskravet om at Parisavtalen må gjennomføres har det siste året fått et kraftig oppsving. Sjøl kristne grupper, som lenge var Thieus støttespillere, krever nå at Thieu-juntaen må gå.

Bakgrunnen er PRRs konsekvente forsvær av Parisavtalen og den uungærlige skjerpinga av fascismen i Saigons områder. Saigon-staten er en reinskikka militærstat. Alt går til angrepskrigen mot PRR-områdene. Produksjonen er minimal. Piastraen er devaluert 17 ganger det siste året, missnøye blir møtt med terror og unnakslover. Uten militærhjelp og dollarstøtte fra USA og allierte vil grunnlaget for juntaen falle bort. Færre dollars betyr en direkte skjerping av dyrtida og en isolering av Thieu-juntaen.

angriper Saigons angrepsposisjoner. Det er dette som skjer nå og som har skjedd det siste året. PRR ønsker ikke et militært sluttoppgjør med juntaens velutrustede millionarmé nå, et oppgjør som ville forårsake et vietnamesiske blodbad.

Årsaken til at UPI spyr ut meldinger om storoffensiv og "full krig igjen" viser tvert imot at det går dårlig for Thieu, og er et desperat forsøk fra USA på å skremme vaklende kongressfolk i USA og vestlig allierte til å trappe opp støtta til Thieu, og å lure verdensopinionen.

KAMBODSJA

Utviklinga i frigjøringskampen i Kambodsja har mange fellestrekk med Sør-Vietnams. Det særregne er at styrkeforholdet er gunstigere. Lon Nol er mer isolert og disponerer en mindre hær. Men strategien nå er den samme: Politisk kamp for å isolere Lon Nol/USA. Vår støtte til kambodsjanerne er derfor minst like viktig som støtten til PRR.

Over til Norge. DNA-regjeringa har ingen diplomatiske forbindelser med Kambodsja og glemmer seg bak dette når den avstår fra å stemme GRUNK inn i FN, SV og Vietnambevegelsen (VB) er lite hissige på å ta opp Kambodsja: "Kambodsja er for lite kjent i norsk opinion". Et hårreisende argument i seg sjøl, men årsaken er vel den at en "Kambodsjabevægelse" nødvendigvis ville avsløre Sovjets svik overfor Kambodsjas folk?

PRR MOT DNA-REGJERINGA

DNA-regjeringa har diplomatiske forbindelser med fascist-juntaen i Saigon, overrekker juntaen millioner av kroner til "humanitære formål", skåler med lakeiene på junta-ambasaden i Oslo, hindrer GRUNKs representasjon i FN og nekter å anerkjenne PRR og GRUNK.

Dette er 100% støtte til USA-imperialismen og betyr konkret en forlengelse av krigen. Det er å avsløre DNA-regjeringa og å presse den til innrømmelser som blir hovedoppgaven i anerkjennelseskampanjen.

NY MILITÆR STOROFFENSIV FRA PRR?

NRK og borgerpressa spekulerer for tida i militær storoffensiv fra "FNL og Nor-Vietnam". Dette er bare spekulasjoner. Strategien til PRR for å knuse juntaen er fortsatt politisk isolering av Thieu og USA gjennom forsvaret av fredsavtalen. Det betyr å mobilisere massene for fredsavtalen, støtte til den 3dje krafta og en offensiv på det diplomatiske området. Men forsvaret av Parisavtalen betyr også militær kamp. Folket tar tilbake områder Thieu erobret etter Parisavtalen, forsvaret sine egne områder og

-25- over til foregående side.

m.o.m.(ml)

m.o.m

Bekymret Bratteli:

En "bekymret" Bratteli i nyttårsalen. Det "krisefrie" sosialdemokratiet viser seg å bygge på en illasjon. Krisa er der, så sjøl Bratteli er den.

"Det er blitt politisk uro," sier han. Og årsaken? Jo, "det er blitt å mange små - til dels svært små - artier", det "er ikke slik vi er ant til." Trur du han først og fremst tenkte på Myrvollpartiet, enstre eller - for den saks skyld - LP? Langt ifra. Han tenkte på kommunistene, på oss. Han prøvde å bygge opp kommunisthets, antyda at vi er skyldige i de dårlige tidene.

Og så la han til: "Men det er en situasjon vi inntil videre må leve med." Legg merke til: inntil videre. va mener han? Hva har han tenkt å jøre?

Undrende.

PARLAMENTARISK ARBEIDSULYKKE

At imperialistisk rovdrift på norsk energi fikk en stemme fra SV var idioti, en tabbe, et uhell, så vidt jeg forsto, egentlig skulle den jo ha fått to!

Rupus.

ALKEJAKT A LA SV

Gus dro på alkejakt her i trakten, for å vise alka hvem som har makten. Han sikta og skjøt på alka, primært, men bomma. Da ga'n opp jakten og støtta alka, subsidiært!

Rupus.

Revisjonist O. Lohausen m/frue.

"Friheten" har nettopp (50/51/1974) ublisert den årlige medlems- og artillagsoversikten til NKP, så SI-O og CIA kan få ajourført kartotekne sine.

Sammenligner en med tidligere år år det for Oslo fram at 3 partilager forsvunnet (Jærnlaget, Lilleborg ødriftslag og Sagene), mens 3 nye er oppretta (Bygningsarbeiderne, porveien og Stovner/Haugerud). Tallet på avdelinger er m.a.o. konstant 16. Det er Vestkanten (27 medl.), ørshov (1), Grorud (14), Grüner-økka (25), Årvoll (18), Hasle (20) imensbråten (4), Grefsen/Kjelsås 10), Bygningsarbeiderne (15), Bøer (11), Bryn (?), Nordstrandshøg-ø (2, 7 i 73), Østkanten (? 22 i 3), Lambertseter (?), Sporveien (?), g Stovner/Haugerud (?) og Mangleud(?).

154 navn er oppgitt i Oslo, og tar

vi hensyn til de laga som ikke har sendt inn oversikt, tilsier dette at medlemstall i Oslo NKP på litt over 200.

Ellers er disse NKP-listene nokså fornøyelige. Typisk er familie-preg-øt. I Hammerfest heter 9 av 31 medlemmer Wahl. I Bangsund NKP lyder 7 av 12 navnet Alte. Og Sarosborg NKP ser ut til å bestå av Pearly, Paul og William Mikalsen. Punktum.

Og det fins enda bedre. Under Trondheim NKP står: "Per Lynum m/familie." Og hva skal man si til følgende medlemmer (i Lørenskog): "O. Johansen m/frue. Horne m/frue."

Akk ja.

Men først og fremst er det trist. Mange av de folka som står der er jo bra, hederlige folk. Utlevert til fienden.

Nils.

•(ml) M.O.M.(ml)•

RINGE NRK ?

Reagerte du da direktør Dahl i NAF aleine og uimotsagt fikk breie seg i Dagsrevyen da AP hadde dolka STK-folka i ryggen med voldgift? Løgn, arbeiderhets og trusler flomma fra'n. Det var høyrevri, dat!

Kan vi gjøre noe?

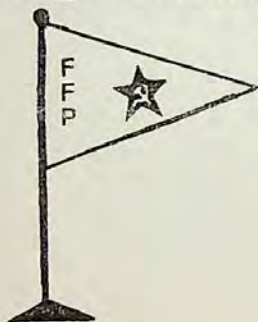
Vi bor i samme by som NRK. Bør vi ikke i sånne situasjoner straks ringe til NRK og protestere? Etter sigende er de nokså obs. på lytterreaksjoner der oppe - noe høyrefolka hittil har visst å utnytte. Uten tvil vil NRK fortsette som borgerlig

propagandamaskin om folk protesterer aldri så mye. Men kan hende kan vi få dem til å måtte ta litt hensyn til "balansen", særlig i streikesituasjoner der det så åpenbart fins en annen part enn NAF. Og i alle fall kan vel "lytterstormer" være til noen hjelp for de enslige bra folka som prøver å gjøre en anstendig jobb der oppe.

Jeg foreslår at vi ringer 46 98 60 - det koster oss ikke stort!

Jakob.

FFPs VIMPEL

Månedens FFP-vimpel til den kameraten i et bedriftslag som nå er kommet ut av tellinga med abonnenter til KK. Et sted mellom 40 og 50 abonnenter hadde han før jul!

Åssen det er mulig? Tja, han har for det første solgt hver uke i et helt år i bedriftsporten. Folk kjenner'n etterhvert. (De 40 ab. gjelder bare kampanjetida). Og sjøl understreker han at det som gir resultat er alltid å spørre folk om å abonnere. Hver gang du selger et blad.

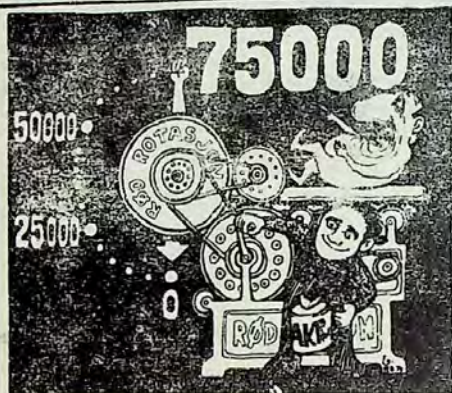
Gjør du det?

Red.

trur du...

....at din artikkel må være perfekt for å komme inn i FFP?

I så fall er du offer for en svært vanlig misforståelse. Har du synspunkter på noen av de emnene vi har tatt opp, eller andre saker du mener er av interesse, så skriv til oss. Det eneste vi krever er at artikkelen er oss i hende seinest den 20. i måneden. Slip pennen og sett i gang.

nnå kommer det inn noen mindre be-
øp til rotasjonskampanjen i Oslo,
en det ser ut til at Oslo kommer
il å ende på ca. 230% av målsettin-
ga. Det betyr at vi allerede klarte
jodt over de 75.000 som var hele kam-
panjens mål. Resultatet må kalles
veget bra.

På den positive sida må nevnes at
re aller fleste avdelingene løste
ppgaven i god kampanjestil, ved po-
itisk diskusjon (og ikke med byrå-
ratiske pålegg.) Samtidig er det DS'
nntrykk at styrenes grep om ledel-
en av kampanjen var bra de fleste
teder, og det samme må sies om DS'
gen sentralisme.

Svake sider i kampanjen finnes
gså. En håndfull avdelinger kom ik-
e helt i mål, hvilket forteller om
viktende politisk/organisatorisk
rep. En annen svakhet var at inn-
amlingene i for stor grad konsen-
rerte seg om medlemmene og ikke
rakk inn omlandet (KK-leserne).

Likevel må hovedkonklusjonen så
vgjort bli at kampanjen skapte en-
usiasme og styrka partiet, både
konomisk og - ikke minst - poli-
isk.

Kampanjeansvarlig. -28-

2500 NYE ABONNENTER

KK-KAMPANJEN

Ved årsslutt 1974 hadde vi i Oslo
klart

73.7%

av målsettinga. Det betyr at vi be-
gygger å komme i tidsnød med kampan-
jen for vårt distrikt. Altså kreves
kraftig innsats og fortsatt kombine-
ring med streikestøttearbeidet.

Annonse - direktiv

DS minner om at når DS gjennom
annonser i dagspressa oppfordrer
medlemmer og sympatisører av par-
tiet til å møte i forskjellige
arrangementer, er det for medlem-
mene direktiv om å møte.

Vi er nødt til å ha en slik ord-
ning for å kunne reagere raskt på
situasjoner som oppstår i klasse-
kampen. Ikke minst kan dette bli
aktuelt i den streikesituasjonen
som nå er.

Da det i høst var
et tilfelle da denne direktivfor-
men ved et uhell ble brukt uten at
det var grunnlag for det, innsker-
per vi nå direktivet og tar samti-
diltak for at slike "oppfordrings-
annonser" bare vil komme når det
virkelig gjelder direktiv.

DS